

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **Z. P.**

skazanego za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 21 kwietnia 2022 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. akt XI K (...),

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. R. C. - Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych w C. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23% VAT - tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania w dniu 20 października 2021 r. przez Sąd Okręgowy w C. apelacji obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 7 lipca 2021 r. Z. P. został prawomocnie skazany za czyny z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. i z art.

226 § 1 k.k. na dwie kary po 4 miesiące pozbawienia wolności, które połączono w jedną karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kasację w tym zakresie złożył obrońca z urzędu, podnosząc trzy zarzuty rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., i domagając się „uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania”.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w C. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Wszechstronna i wyczerpująca krytyka wywodów skarżącego, dokonana w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację, zasługiwała na pełną aprobatę. Powtarzanie wszystkich przedstawionych przez oskarżyciela publicznego argumentów byłoby zbyteczne, a więc i w jakimś sensie nieracjonalne. Dlatego Sąd Najwyższy uznał za celowe jedynie zwięzłe zasygnalizowanie wybranych kwestii, które miały kluczowe znaczenie dla takiego, a nie innego sposobu rozstrzygnięcia sprawy na etapie kasacyjnym.

Po pierwsze – skarżący, na co wskazywała treść dwóch pierwszych zarzutów sugerujących obrazę art. 433 § 2 k.p.k., szczególną wagę nadał problematyce psychiatrycznej, utrzymując, że Sąd *ad quem* nienależycie rozważył zarzuty apelacyjne w tym zakresie. Twierdzenia te zasługiwały na stanowczą krytykę, jako że pozostawały w jaskrawej sprzeczności z motywacyjną częścią zaskarżonego wyroku, w której zagadnienie to poddane zostało wnikliwej i przekonującej analizie.

Po drugie – pogląd obrońcy, iż uzupełniająca opinia biegłych lekarzy psychiatrów nie odpowiadał wymogom z art. 200 § 2 pkt 5 k.p.k., wypadało ocenić jako skutek nieporozumienia. Chodziło w niej wszak tylko o ustosunkowanie się do jednego konkretnego zarzutu oskarżonego, a w związku z tym nie wystąpiła potrzeba powielania tego wszystkiego, co zostało już wcześniej ujęte w opinii pierwotnej.

Po trzecie – wysuwając w ostatnim zarzucie zastrzeżenia do jakości uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a dokładniej do tego, że zostało sporządzone

w sposób lakoniczny z obrazą art. 457 § 3 k.p.k., uszedł uwagi autora kasacji zarówno ustawowy nakaz zwięzłego opracowywania takich dokumentów procesowych (art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.), jak i niemożność uchylania wyroku sądu odwoławczego ze względu na braki w jego uzasadnieniu (art. 537 a k.p.k.).

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.